

EVA-MARIA BAST

Prinsessa Elisabet

Romaani
kuningatar
Elisabet II:n
elämästä

BAZAR

The book cover features a central illustration of Princess Elizabeth II. She is depicted from the waist up, standing on a grand, ornate staircase. She is wearing a white, strapless, floor-length gown with intricate floral embroidery. A dark blue sash with a gold emblem is draped across her chest. She wears a large, sparkling tiara, a necklace, and a bracelet. Her right hand rests on the stone balustrade of the staircase. The background shows the architectural details of the staircase, including a red carpeted stair and a blue carpeted landing. The entire scene is framed by a decorative, light blue floral border.

EVA-MARIA BAST

Prinsessa
Elisabet

Suomentanut Hanna Fauster

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hanna Fauster
Saksankielinen alkuteos *Die Queen*
Copyright © 2022 Piper Verlag GmbH, München/Berlin.
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-102-8

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

EVA-MARIA BAST

Prinsessa Elisabet

Elisabet II –
Nuorena naisena hänestä tuli kuningatar,
ja kuningattarena hänestä tuli legenda

ROMAANI

*In Loving Memory
of Her Majesty
Queen Elizabeth II
1926–2022*

Osa I

1944-1946

1. luku

Windsorin linna, 21. huhtikuuta 1944

”ISÄ, OLE NIIN KILTTI! En halua syntymäpäivälahjaksi mitään muuta. Vain tämän.”

Kuningas Yrjö VI katsoi tytärtään otsa rypyssä. ”Enpä oikein tiedä”, hän sanoi. ”Tämä ei vain tunnu minusta oikealta. Sinä olet Englannin tuleva kuningatar. Täytät tänään kahdeksantoista, ja näin olet nyt virallisesti valtioneuvos – minun sijaiseni.”

”Ja siksikö liian hieno auttaakseni ihmisiä?” Lilibet kysyi ja katsoi isäänsä tyynesti silmiin. Hänen nuorempi sisarensa Margaret olisi luultavasti laittanut kiukkuisesti kädet lanteille ja suun mutrulle. Margaret oli aina tunteellisempi. Kaikesa. Sanavalinnoissaan, eleissään ja mielipiteissään. Sitä vastoin hän, Lilibet, oli rauhallisempi, muttei silti yhtään vähempää vakuuttava – varsinkaan, jos hänen piti saada tahtonsa läpi vastoin isänsä kantaa. Nytkin hän tosiaan näki, miten hänen isänsä, jota perhe nimitti hellästi Bertieksi, alkoi sulaa. ”Sinunhan, jos jonkun, pitäisi ymmärtää minua”, Lilibet sanoi. ”Sinun ja äidin. Hänhän halusi ehdottomasti jäädä tänne Lontooseen, jopa silloin, kun kaupunkia pommitettiin niin

kamalasti salamasodassa 7. syyskuuta 1940 ja 11. toukokuuta 1941 välisenä aikana, ja te lähetitte meidät tänne Windsorin linnaan kutomaan päivät päästään sukkiä.”

”Sukat ovat sotilaille hyvin tärkeitä. Varsinkin, jos ne ovat sinun kutomiasi. Ihmiset olivat hyvin liikuttuneita radiopuheestasi silloin BBC:n *Children’s Hourissa*. Suuren menestyksesi takia sinua kuultiin jopa Yhdysvalloissa ja Kansainyhteisön maissa.”

”Voi hyvin olla”, Lilibet vastasi. ”Mutta minä haluan tehdä enemmän. Haluan olla enemmän tapahtumien keskellä. Niin kuin sinä ja äitikin olitte, kun kävelitte pommitusten jälkeen vierekkäin East Endin pahasti tuhoutuneen työläiskorttelin läpi. Ihmiset rakastavat teitä sen takia. Eivätkä muutkaan ikäiseni tytöt kudo pelkästään sukkiä. Serkkuni Lady Mary Cambridge on jopa VAD:ssa eikä työskentele ylellisessä upseerisairaalassa, vaan kaupungin köyhimmissä osissa. Nämä avuttomat ihmiset tarvitsevat meitä aivan erityisesti.”*

Kuningas Yrjö veti syvään henkeä ja huokaisi. ”Tä... tä... tämä...”, hän yritti saada lausetta aikaiseksi.

Lilibet nielaisi. Kun kuningas puhui Lilibetin kanssa, hän ei yleensä änkyttänyt. Kuninkaalla oli tämä ongelma oikeastaan vain silloin, kun hän oli epävarma ja jos jokin sai hänet pois tolaltaan. Kuninkaan oma isä oli usein pilkannut häntä sen takia. Lilibetin äidin, kuningatar Elisabetin, oli kuitenkin onnistunut rakkaudellaan auttaa puolisoaan olemaan itsevarmempi.

Lilibet hymyi isälleen rohkaisevasti. ”Olet esikuvani, isä”, hän sanoi. ”Mainio kuningas. Ihmiset rakastavat sinua. Annat

* käänt. huom.: Voluntary Aid Detachmentit olivat Britanniassa vapaaehtoisten siviilien yksiköitä, jotka hoitivat sairaanhoitotehtäviä sodan aikana

heille niin paljon voimia, varsinkin nyt näinä vaikeina vuosina. Minä haluaisin olla kuten sinä. Etkä sinäkään vetäydy piiloon, vaan menet ihmisten luokse. Minäkin haluan tehdä niin.”

Yrjö nyökkäsi hitaasti ja mietteliäästi. ”Puhun puolestasi”, hän lupasi. ”Sinähän tiedät, etten minä voi päättää tätä yksin. Niin monen mielipide on otettava huomioon.”

*

”Tuo näyttää kammottavalta”, Margaret kommentoi jokseenkin itseriittoisen hyvillään ja arvioi khakinväristä univormua, jonka Lilibetin entinen lastenhoitaja ja nykyinen kamarineito Margaret MacDonald, lempinimeltään Bobo, oli laittanut vaateripustimesta kaapinoveen roikkumaan. Lilibet vain hymyili vaivihkaa itsekseen. Hän tiesi erittäin hyvin, että hänen pikkusisarensa oli oikeastaan vain kamalan kateellinen, sillä hän, Lilibet, oli saanut tahtonsa läpi kymmenen kuukautta tuon isän kanssa käydyn mieleenpainuvan keskustelun jälkeen. Hän sai nyt astua Auxiliary Territorial Servicen, ATS:n, eli armeijan naisten jaoston palvelukseen Second Subalternin sotilasarvolla Elizabeth Alexandra Mary Windsorina numerolla 230873. Hän oli yksi yhdestätoista harjoittelijasta autokorjaamolla, ja saisi oppia siellä ajamaan armeijan kuorma-autoja sekä huoltamaan niiden moottoreita. Toimenkuvaan kuului siis myös tämä univormu, jota Margaret nyt kadehti. Ajatus siitä, että hänen alati titteleillä koreileva pikkusisarensa ryömisi auton alle autoa korjaamaan, oli niin absurdi, että Lilibetin oli tukahdutettava pieni naurunpurskahdus.

Bobo otti haalarin ripustimesta ja alkoi pukea Lilibetiä. ”Aivan kuten arvelinkin. Ei näytä hyvältä sinun ylläsi”, Margaret arvosteli kylmäkiskoisesti.

”Kiitos vain kovasti”, kruununprinsessa vastasi ja suoristi leukaan ulottuvien tummien hiustensa päälle painamaansa lippalakkaa ja hymyili peilikuvalleen. Omasta mielestään hän oli oikeastaan hyvin tyylikäs univormussaan.

”Luuletko, että *hän* pitäisi tästä?” Margaret kysyi ja osoitti sormella parrakkaan miehen kuvaa, joka oli Lilibetin yöpöydällä. ”Muuten, minusta parta ei kyllä sovi hänelle kovinkaan hyvin. Häntä ei ole enää tunnistaa.”

”Vastatakseni ensimmäiseen kysymykseesi: Philip on laivastossa ja näin ollen tottunut univormuihin”, Lilibet virkkoi kärsivällisesti. ”Ja mitä tulee toiseen kysymykseesi: hän on merillä ja on tavallista, että miehet jättävät partansa ajamatta, kunnes saapuvat taas maihin. Heti, kun hän on palannut takaisin, hän kyllä ajaa sen pois.”

Lilibet mietti vielä itsekseen, että se tosiasia, ettei Filipiä ollut niin helppoa tunnistaa parrakkaana – Lilibetin oli itsekin pinnisteltävä – oli pikemminkin vain eduksi. Lilibetin kotiopettajatar Marion Crawford, jota kaikki nimittivät Crawfieksi, oli nimittäin hieman torunut häntä, että oli melkoisen uskaliaista laittaa tämän nuoren miehen kuva yöpöydälle, mistä kaikki, jotka kävivät hänen huoneessaan, näkivät sen. Ensimmäisessä valokuvassa Philip oli vielä ollut erittäin hyvin tunnistettavissa, mutta sitten hän oli lähettänyt tämän parrakkaan kuvan, ja Lilibet oli vaihtanut sen ensimmäisen tilalle. Philip. Lilibetin sydän pamppaili hieman kiihvaampaan tahtiin, kuten aina, kun hän ajatteli Filipiä. He olivat kirjoitelleet toisilleen kirjeitä säännöllisesti siitä asti, kun Philip oli Lilibetin isän kutsumana tullut viime jouluna Windsoriin ja katsonut teatteriesitystä, jossa Lilibet oli näytellyt Aladdinin roolia. Philipilläkin oli Lilibetin valokuva, vaikka Lilibet ei oikein uskaltanut toivoa, että tämä pitkä,

hurmaava ja aina myös hieman härski mies olisi aidosti kiinnostunut hänestä, ujosta Lilibetistä.

Huoneen oveen koputettiin, ja Lilibet havahtui ajatuksesta. ”Komentaja Wellesley on valmis saattamaan Teidät upseerikerholle, Teidän Kuninkaallinen Korkeutenne”, Cyril, prinsessojen oma palvelija ilmoitti.

Lilibet nyökkäsi. ”Minä tulen.” Hän silitti Susanin selkää. Susan oli hänen rakas pieni kullanuskeaturkkinen corginsa. Se oli hänen ensimmäinen oma koiransa ja hän oli saanut sen vanhemmiltaan kahdeksantoistavuotissyntymäpäivänään.

”Teidän Kuninkaallinen Korkeutenne”, komentaja Violet Wellesley tervehti Lilibetiä hetken päästä hymyillen ja kevyesti niiaten. ”On kunnia saada hakea Teidät harjoituksiin.”

Kun palvelija avasi vaunujen oven ja kumarsi päällään elegantisti, kruununperijätär sanoi: ”Odotan innolla työtäni. Toivon myös, ettei minulla ole peukalo täysin keskellä kämmentä ja voin olla sentään jotenkin hyödyksi.”

”Olen varma, että tulette pärjäämään mainiosti, Ma’am”, Violet Wellesley, Wellingtonin herttuan jälkeläinen, vakuutteli.

Matka upseerikerholle sujui nopeasti, ja Junior Commander Wellesley vei nuoren prinsessan suoraan varastolle, missä häntä koulutettaisiin seuraavien viikkojen ajan. Lilibet nielaisi hermostuneena, kun hän näki pukeille nostetun auton. Täällä hänen koulutuksensa siis alkaisi.

Tämänkaltaista autoa nimitettiin Tillyksi. Sen vieressä Lilibet näki tummatukkaisen naisen, joka nosti uteliaana katsettaan huomattessaan uuden tulokkaan. Heti kun nainen tajusi, kuka Lilibet oli, hänen vartalonsa jäykistyi ja häntä alkoi selvästi jännittää. Lilibetille tällainen reaktio oli kuitenkin täysin normaalia. Hän ei ollut koskaan edes nähnyt muuta. Ihmiset käyttäytyivät aina omituisesti hänet

nähdessään. Ja heti kun hänet nähtiin isänsä, kuninkaan, rinnalla, kaikki jäähmettyivät joka tapauksessa kunnioituksesta. Se, että Lilibet oli luonteeltaan pikemminkin ujo, ei tehnyt asiasta helpompaa. Nyt hän kuitenkin voitti ujoutensa ja hymyili rohkaisevasti tälle nuorelle naiselle, josta Violet Wellesley oli jo kertonut hänelle. Tämä tulisi olemaan hänen harjoituskumppaninsa.

”Hei”, Lilibet sanoi vaatimattomasti.

”Teidän Kuninkaallinen Korkeutenne”, Peggy Hinchliffe lausahti, kun hän niiasi prinsessalle.

”Elisabet”, kruununperijätär korjasi edelleen hymyillen. ”Täällä minä olen vain Elisabet. Kuka sinä olet?”

”Pe... Peggy”, tämä nuori nainen sammalsi selvästi hämentyneenä ja lisäsi tähän vielä: ”Hinchliffe.”

”Mainiota”, Violet Wellesley pelasti hermostuneen oppilaan pinteestä. ”Nyt kun olette tutustuneet toisiinne, voimme aloittaa.”

Päällikkö meni polvilleen Tillyn vasemman eturenkaan viereen ja viittoi molemmille naisille, että he seuraisivat hänen esimerkkiään.

”Kuvitelkaa, että rengas on puhjennut ja että se pitää siksi vaihtaa.”

”Ja miten se tehdään?” Lilibet kysyi uteliaana ja toivoi salaa pääsevänsä itse heti kokeilemaan.

”Ensin tarkastamme, onko auto nostettu pukeille asianmukaisesti”, Violet Wellesley sanoi ja selitti naisille, että renkaiden muttereiden ensimmäistä löysäämistä varten autoa tulisi nostaa vain hieman, jotta paino saataisiin pois renkaan päältä.

”Rengas koskettaa silti vielä kevyesti maata”, kouluttaja selitti ja kääntyi sitten tummatukkaisen naisen puoleen. ”Peggy, voisitko antaa minulle tunkin?”

”Selvä”, tämä vastasi reippaasti ja ojensi päällikölle halutun työkalun. Lilibet seurasi jännittyneenä, kuinka tämä laitto veivin renkaan ensimmäiseen mutteriin. ”Jos haluatte irrottaa muttereita, tarvitsette paljon voimaa.”

”Saanko minä kokeilla?” Lilibet nosti äänensä kuuluviin.

”Mielellään”, Violet Wellesley vastasi ja työnsi vivun kruununperijättären käteen.

Prinsessa laittoi huulet mutrussa ja kovasti keskittyen työkalun kiinni renkaan ensimmäiseen mutteriin, mutta se osoitautui äärimmäisen vastahakoiseksi. Lilibet yritti vääntää vipua kaikin voimin, mutta mutteri ei liikahtanut hitustakaan. ”Älä nyt vastustele”, hän maanitteli metallikappaletta, ”liikahda jo.” Ja aivan kuin renkaan mutteri olisi ymmärtänyt Englannin tulevan kuningattaren hiljaisen käskyn, se antoi hieman periksi. Tyytyväisenä ja nyt vielä motivoituneempana Lilibet jatkoi kampeamista ja huomasi ilokseen, että mutteri löystyi edelleen.

”Seis”, Violet Wellesley huudahti lopulta. ”Älkää irrottako sitä kokonaan. Meidän on vielä höllytettävä muut mutterit ja nostettava autoa pukeilla ylemmäs.”

Lilibet nyökkäsi tarmokkaasti ja asetti vivun jo seuraavaan mutteriin. Se antoi heti periksi, ja Lilibet hymyili tyytyväisenä.

Juuri kun Lilibet halusi asettaa työkalun paikalleen höllentääkseen vielä kolmannen näistä neljästä mutterista, hän huomasi, että Peggy Hinchliffe seurasi tilannetta allapäin ja olisi ilmeisesti halunnut osallistua, muttei tiennyt, miten hänen olisi pitänyt käyttäytyä. Hieman harmitellen Lilibet ojensi työkalun toverilleen. ”No niin, nyt on sinun vuorosi.”

Kun toisetkin mutterit oli löysätty, kouluttaja Wellesley selitti: ”Nyt meidän on nostettava autoa sen verran, että

voimme pyörittää rengasta vapaasti. Tätä varten teidän on asetettava kampi tunkkiin tänne eteen ja sitten veivattava ylöspäin.”

”Selvä juttu”, molemmat vastasivat kuin pyssyn suusta.

”Onko rengas jo ilmassa?” Lilibet huusi vääntäessään vipua kovasti ponnistellen.

”Vähän vielä”, Peggy vastasi. ”Vähän vielä. Seis.”

Lilibet veti käsiveivin varovasti pois auton tunkista.

”Nyt voitte irrottaa mutterit kokonaan”, Violet Wellesley kehotti suojattejaan.

”Sinä ensin”, Lilibet ehdotti toverilleen, sillä hänelle oli selvää, ettei tämä olisi ikinä itse mennyt hänen edelleen.

Höllätyt mutterit eivät nyt enää paljoa vastustelleet, ja ensimmäiset kolme olivat käden käänteessä korjaamon lattialla.

”Ennen kuin irrotatte viimeisen mutterin, teidän täytyy pitää kiinni renkaasta”, Wellesley selitti.

Nuoret naiset nyökkäsivät, eikä mennyt kuin muutama sekunti, kun heillä oli jo sekä viimeinen mutteri että rengas käsissään.

”Tämäpä on melkoisen painava”, Lilibet totesi ja laittoi Peggyn avulla renkaan nojaamaan lokasuojaan. ”Haluatteko pitää pienen hengähdystauon, vai pitäisikö meidän jatkaa saman tien?” Wellesley tiedusteli.

Molemmat koulutettavat vaihtoivat nopeasti katseita, näkivät toistensa silmissä yhteisymmärryksen ja sanoivat sitten yhteen ääneen: ”Haluamme jatkaa!”

”No, siinä tapauksessa kierrämme nyt renkaan takaisin paikalleen ja pidämme sen jälkeen tauon.”

Molemmat ryhtyivät työhön äärimmäisen keskittyneinä, kuten jo rengasta irrottaessa, ja alkoivat kiinnittää sitä takaisin. Lilibetin pettymykseksi hänen ei annettu pitää lounas-

taukoa toisten koulutettavien seurassa, vaan hänet vietiin upseerikerholle, jotta hänen erityisasemansa pääsisi sentään hieman oikeuksiinsa.

Aamupäivä oli mennyt nopeasti, ja iltapäiväkin hujahti kuin siivillä Wellesleyn näyttäessä Lilibetille ja Peggylle, miten Tillyn sytytystulpat vaihdetaan.

Kun Violet Wellesley toi Lilibetin illalla autolla takaisin Windsorin linnaan, nuori prinsessa oli kylläkin uupunut, mutta silti onnellinen. Lilibet katsoi käsiään, jotka olivat edelleen sytytystulppien noen likaamat ja jotka Bobo luultavasti hinkkaisi tänä iltana äärimmäisen perusteellisesti, ja virkkoi samalla päällikölleen: ”Paljon kiitoksia tästä päivästä ja että saan olla Peggyn parina.”

”Olinkin toivonut, että sopsisitte yhteen”, hänen kouluttajansa vastasi. ”Huomenna sitten taas samaan aikaan, jos Teille sopii, Teidän Kuninkaallinen Korkeutenne, eikö niin?”

”Tietysti”, Lilibet vastasi, kun palvelija jo piti hänelle auton ovea auki.

”Odotan sitä innolla.”

*

Mikä tohina ja hössötys, Lilibet ajatteli. Hän näki ensimmäistä kertaa, minkälaisia reaktioita hänen isänsä tuleva vierailu aiheutti: Upseerikerholla oli tavallisinakin työpäivinä melko hektistä, mutta naiset siellä ottivat Lilibetin hämmästykseksi aina silloin tällöin lasillisen sherryä tai polttivat savukkeita, joita he pitelivät punaisiksi lakattujen kynsiensä välissä. Hän, Lilibet, lakkasi kyntensä joskus harvoin korkeintaan vaaleanpunaisiksi. Nyt kaikkialla oli kuitenkin täysin toinen ääni kellossa. Ihmiset siivosivat, kiillottivat, järjestelivät ja lajittelivat.

Ja syynä kaikkeen tähän kiihtymykseen oli vain hän, Lilibet. Tänään oli nimittäin hänen kokeensa viimeinen päivä, ja hänen vanhempansa tulisivat paikalle.

Kun kuningas Yrjö VI, kuningatar Elisabet ja prinsessa Margaret sitten vihdoin saapuivat, naispuoliset työntekijät niiasivat syvät hoviniiaukset, ja miehet kumarsivat päitään. Lilibet meni vanhempiaan ja Margaretia vastaan – isällä oli päällään, kuten aina näinä aikoina, hänen univormunsa. Lilibet niiasi ja antoi sitten perheelleen poskisuudelmat. Tämän jälkeen hän vei vanhempansa ja sisarensa Wellesleyn ja Peggyn saattelena autokorjaamolle, missä hänen kokeensa oli määrä alkaa. Yrjö ja Elisabet ilmaisivat, että he tahtoivat katsoa koetta seisaallaan.

”Onpa jännittävää nähdä tämä”, kuningas sanoi ja nyökkäsi sen merkiksi, että koe sai alkaa.

Lilibet hymyili ujosti ja pujahti sen kummemmin epäroimäntä kokeessa käytettävän auton alle. Hänen tehtävänään oli öljynvaihto.

Lilibet työskenteli keskittyneesti, ja se, että hänen vanhempansa seurasivat työtä, sai hänet hermostuneeksi, mutta vain hieman. Nyt oli ennen kaikkea tärkeää suoriutua tehtävästä hyvin. Hänellä oli velvollisuus, ja sen hän aikoi täyttää. Hän teki työtä tosissaan ja päättäväisesti, ja kun hän kurkisti puolen tunnin kuluttua tahraisin poskin auton alta, hän näki ylpeän ilmeen isänsä kasvoilla. Isä iski hänelle silmää ja kysyi häneltä: ”No, ymmärsitkö sinä nyt kaiken, Lilibet?”

”Kyllä hän ymmärsi, Teidän Majesteettinne”, Wellesley ilmoitti tarkastettuaan tällä välin Lilibetin työn tuloksen. ”Minulla on kunnia sanoa, Teidän Kuninkaallinen Korkeutenne, että Te olette varsin mainio mekaanikko, ja tahdon onnitella Teitä kokeesta suoriutumisesta. Täten myös ylennän

Teidät ja myönnän Teille kunniana Junior Commanderin sotilasarvon. Sallittehan minun vielä mainita, että Te ette ole vain kuninkaallisen perheen ensimmäinen naispuolinen jäsen, joka on päättänyt kantaa univormua ja palvella maataan aktiivisesti, vaan myös yksi upseerikerhon nuorimmista upseereista.”

Lilibet säteili. Hän oli onnistunut. Hän oli todistanut suoriutuvansa tehtävästä. Hän oli seissyt ensimmäistä kertaa samalla viivalla ja ollut suorassa vertailussa muiden tyttöjen kanssa ja pärjännyt hyvin. Hän oli ollut yksi heistä ja noudattanut upseerikerhon rutiineja ja käytäntöjä. Vaikka tämä ei ehkä silti täysin pitänyt paikkaansa. Hän ei ollut koskaan ollut yksi heistä, ja ehkä niin myös oli hyvä. Toiset tytöt olivat yöpyneet kerholla, mutta hänet oli aina viety illalla Lontoosta kolmekymmentäkuusi kilometriä länteen sijaitsevaan Windsorin linnaan. Silti hän oli aliupseerina tervehtinyt yhdessä muiden kanssa päällikköään. Hän, jota oikeastaan aina puhuteltiin kuninkaallisena korkeutena.

”Seuraava askel onkin sitten se, että suoritan ajokorttini”, Lilibet sanoi tyytyväisenä vanhemmilleen. ”Sitten minä voin kuljettaa teitä kaikkialle.”

”Siinä tapauksessa sinä kuulut sitten palveluskuntaan”, Margaret piikitteli, mutta mutisi sen niin hiljaa, ettei kukaan muu kuullut sitä. Paitsi ilmeisesti hänen äitinsä, sillä kuningatar Elisabet mulkaisi nuorempaa tytärtään toruvasti.

Prinsessa, josta tuli sydänten hallitsija

Huhtikuisena yönä vuonna 1926 Englannin kuningasperheeseen syntyy uusi jäsen, Elizabeth Alexandra Mary. Lilibetiksi kutsuttu tyttö kasvaa etuoikeutetussa ympäristössä, joka ei kuitenkaan täysin tyydytä voimakastahtoista ja päämäärätietoista nuorta naista.

Suljettujen ovien takana Elisabet joutuu todistamaan sukunsa poliittista välienselvittelyä, kun hänen isänsä nousee Ison-Britannian valtaistuimelle vuonna 1936. Lisää dramatiikkaa nuoren Elisabetin elämään tuo yllättävä suhde Kreikan komeaan mutta rutiköyhään prinssi Philipiin, jonka ilmestymistä nuoren prinsessan elämään hovi ei katso hyvällä.

Kun Elisabetin isän terveys romahtaa toisen maailmansodan jälkimainingeissa, joutuu prinsessa kansakuntansa valokeilassa miettimään uudelleen paikkaansa maailmassa ja tulemaan siksi hallitsijaksi, joksi kohtalo on häntä ohjannut.

Eva-Maria Bastin *Prinsessa Elisabet* on historiallisen romaanitrilogian ensimmäinen osa, joka kertoo elävästi nuoren prinsessan tarinan.

9 789524 031028

ISBN 978-952-403-102-8

84.2

www.bazarkustannus.fi